

Τι εποχή κι αυτή

ANTONIO MANTΣINI

Τι εποχή κι αυτή

μια υπόθεση για τον αστυνόμο Σκιαβόνε

Μετάφραση
Φωτεινή Ζέρβου

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 461

Αντόνιο Μαντσίνι, *Τι εποχή κι αυτή*

Antonio Manzini, *Non è stagione*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζέρβου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια και διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Φιλμ-Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright® Sellerio Editore, Παλέρμο 2015

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμο 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2019

KET A904 ΚΕΠ 455/19

ISBN 978-960-16-8085-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

AM 166 TT

Ω, ω, μου φάνηκε ότι είχα ένα γατούλη.

ΤΙΤΤΙ

Περιεχόμενα

Δευτέρα	13
Τρίτη	87
Τετάρτη	186
Πέμπτη	297
Παρασκευή	373
<i>Ευχαριστίες</i>	383

Δευτέρα

Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΕΣΚΙΣΕ ΤΗ νύχτα και φώτισε σαν φλας το άσπρο φορηγάκι που με μεγάλη ταχύτητα κατευθυνόταν από το Σαιν-Βενσάν στην Αόστα.

«Έρχεται βροχή» είπε ο Ιταλός που οδηγούσε.

«Τότε πήγαινε πιο σιγά» απάντησε ο άλλος με ξενική προφορά.

Πρώτα η βροντή, μετά η βροχή που έπεφτε σαν να έριχναν κουβάδες με νερό στο παρμπρίζ. Ο Ιταλός έβαλε σε λειτουργία τους υαλοκαθαριστήρες χωρίς να κόψει ταχύτητα. Απλώς άναψε τους προβολείς.

«Όταν βρέχεται η ασφαλτός, ο δρόμος γλιστρά σαν σαπούνι» είπε ο ξένος βγάζοντας το κινητό από την τσέπη του μπουφάν.

Ο Ιταλός πάλι δεν έκοψε ταχύτητα.

Ο ξένος ξεδίπλωσε ένα χαρτί και άρχισε να πληκτρολογεί έναν αριθμό.

«Γιατί δεν αποθηκεύεις τον αριθμό όπως κάνουν όλοι;»

«Δεν υπάρχει χώρος. Έχει γεμίσει η μνήμη. Κοίτα τη δουλειά σου και παράτα με ήσυχο» αποκρίθηκε

πληκτρολογώντας τον αριθμό. Το φορητάκι έπεσε σε μια λακκούβα και οι δύο άντρες τινάχτηκαν.

«Θα ξεράσω!» είπε ο άντρας με την ξενική προφορά και έφερε το τηλέφωνο στο αυτί του.

«Σε ποιον τηλεφωνείς;»

Εκείνος όμως δεν απάντησε. Άκουσε ένα νυσταγμένο «Εμπρός... ποιος είναι;». Έκανε μια γκριμάτσα κι έκλεισε το τηλέφωνο. «Λάθος» μουρμούρισε πιέζοντας νευρικά τα πλήκτρα του παλιού, λερωμένου από βερνίκι κινητού. Όταν τελείωσε με το τηλεφώνημα, έβαλε το κινητό στην τσέπη και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο δρόμος ήταν όλο στροφές και τα ασπρόμαυρα σήματα που προειδοποιούσαν για την ύπαρξη φουρκέτας γίνονταν αντιληπτά την τελευταία στιγμή. Η σαραβαλιασμένη μηχανή και η τρύπια εξάτμιση έκαναν σαν παλιοσίδερα που κατακυλούν σε σκάλα. Στο πίσω μέρος οι εργαλειοθήκες μετακινούνταν από τη μια μεριά στην άλλη, ακολουθώντας την πορεία του αυτοκινήτου.

«Άρχισε ο κατακλυσμός, φίλε μου!»

«Δεν είμαι φίλος σου» αποκρίθηκε ο ξένος.

Παρά το φως των προβολέων, ο δρόμος Σαιν-Βενσάν-Αόστα δε φαινόταν καθόλου. Ο Ιταλός συνέχιζε ν' ανεβάζει ταχύτητα και να πατά γκαζί.

«Γιατί δεν κόβεις ταχύτητα;»

«Επειδή σε λίγο θα ξημερώσει. Και το ξημέρωμα θέλω να βρίσκομαι σπίτι! Κάπνισε ένα τσιγάρο και μη μου τα σπας, Σλαβόμιρ».

Ο ξένος έξυσε τα γένια του. «Δε με λένε Σλαβόμιρ, αρχίδι, το Σλαβόμιρ είναι πολωνικό όνομα κι εγώ δεν είμαι Πολωνός».

«Πολωνός, Σέρβος, Βούλγαρος... για μένα είστε όλοι ίδιοι».

«Είσαι μαλάκας».

«Γιατί, αλήθεια δεν είναι; Είστε όλοι σκατένιοι. Κλέφτες και Τσιγγάνοι». Μετά πρόσθεσε: «Φοβάσαι τις φουρκέτες;» και γέλασε μέσα από τα δόντια του. «Ε, Τσιγγάνε; Τις φοβάσαι;»

«Όχι, φοβάμαι επειδή δεν οδηγείς καλά. Και δεν είμαι Τσιγγάνος».

«Τι έγινε, θύμωσες τώρα; Γιατί, είναι κακό να είσαι Τσιγγάνος; Δεν πρέπει να ντρέπεσαι...»

Μια ξαφνική έκρηξη τον διέκοψε. Το φορτηγό άρχισε να γλιστράει.

«Γαμώτο!» Προσπάθησε να στρίψει το τιμόνι προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Ο ξένος ούρλιαξε, ούρλιαξε και ο Ιταλός, ούρλιαξαν και τα τρία γερά ελαστικά. Τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που έσκασε και το δεύτερο λάστιχο και το φορτηγό τινάχτηκε μπροστά. Έσπασε έναν ξύλινο φράχτη, παρέσυρε την πινακίδα με το όριο ταχύτητας και σταμάτησε την πορεία του πάνω σε δύο δέντρα στο πλάι του δρόμου. Το παρμπρίζ έσπασε με εκκωφαντικό θόρυβο, οι υαλοκαθαριστήρες λύγισαν και η μηχανή έσβησε.

Ο ξένος και ο Ιταλός έμειναν ακίνητοι, το γυάλι-

νο βλέμμα τους κοιτούσε κάπου μακριά, ενώ αίμα έτρεχε από το στόμα τους και τις κόγχες των ματιών. Ο αυχένας σπασμένος, σωριασμένοι σαν δύο παρατημένες μαριονέτες. Άλλη μια αστραπή και το φως της σαν φλας φώτισε στιγμιαία τα δύο πρόσωπα με το άψυχο βλέμμα.

Η βροχή συνέχιζε να πέφτει μανιασμένα στη λαμαρίνα της οροφής. Το τρακαρισμένο φορτηγό με τους προβολείς ακόμη αναμμένους έτριζε, ισορροπώντας επικίνδυνα πάνω στις ρίζες που προεξείχαν από το χώμα. Ένα τελευταίο ταρακούνημα και προσγειώθηκε στο έδαφος, κάνοντας τα άψυχα σώματα των δύο αντρών ν' αναπηδήσουν.

Τρία δευτερόλεπτα είχαν περάσει από τη στιγμή που έσκασε το πρώτο λάστιχο μέχρι την ώρα που το φορτηγάκι έπεσε με ταχύτητα στους κορμούς των δέντρων.

Τρία δευτερόλεπτα. Τίποτα. Μία ανάσα.

Τρία δευτερόλεπτα χρειάστηκαν για να συνειδητοποιήσει ο Ρόκκο Σκιαβόνε πού βρισκόταν. Άπειρος χρόνος.

Είχε ανοίξει τα μάτια και δεν αναγνώρισε τους τοίχους, τις πόρτες, τη μυρωδιά του σπιτιού του.

Πού βρίσκομαι; αναρωτιόταν, ενώ το νυσταγμένο βλέμμα του πλανιόταν στον χώρο. Το μισοσκόταδο στο δωμάτιο δε βοηθούσε. Ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι που δεν ήταν το δικό του, σ' ένα δωμάτιο ξένο,

ενός σπιτιού που δεν ήταν δικό του. Και κατά πάσα πιθανότητα ούτε η πολυκατοικία ήταν η δική του. Έλπιζε τουλάχιστον ότι βρισκόταν στην ίδια πόλη με χθες, εκεί όπου έμενε καιρό, όπου εννέα μήνες πλήρωνε για το λάθος του: δηλαδή στην Αόστα.

Το γυναικείο κορμί δίπλα του τον βοήθησε να συνδέσει τα κομμάτια. Κοιμόταν ήρεμη. Τα μαύρα μαλλιά λυτά στο μαξιλάρι. Τα κλειστά μάτια κινούνταν κάτω από τα βλέφαρα. Είχε μισάνοιχτα χείλη, σαν να φιλούσε κάποιον στον ύπνο. Μια γάμπα ξεσκεπάστη, η πατούσα βρισκόταν έξω από το στρώμα.

Είχε κοιμηθεί στο σπίτι της Άννας! Τι του συνέβαινε; Λάθος! Η πρώτη λανθασμένη κίνηση, άρχισε να ελλοχεύει ο κίνδυνος να συνηθίσει! Η πιθανότητα να ενσωματωθεί χωρίς να το επιδιώξει με την πόλη και τους κατοίκους της τον τρόμαξε αφάνταστα και ανακάθισε απότομα στο στρώμα. Έτριψε το πρόσωπό του.

Όχι, δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκε. Εδώ και εννέα μήνες δεν είχε κοιμηθεί ούτε μία φορά εκτός σπιτιού. Έτσι αρχίζει, το ήξερε... και μετά τα πάντα εξελίσσονται γρήγορα. Θα άρχιζε να συχνάζει στα καφέ της πόλης, να γίνεται φίλος με τον μανάβη και τον καπνοπώλη και κυρίως με τον εφημεριδοπώλη, για να καταλήξει στη μοιραία φράση από το στόμα του μπάρμαν: «Το συνηθισμένο, αστυνόμε;» και τότε την έχει πατήσει. Γινόσουν αυτόματα πολίτης της Αόστα.

Ακούμπησε προσεκτικά τις πατούσες του στο

πάτωμα. Ζεστό. Χνουδωτό. Μοκέτα. Σηκώθηκε στο μισοσκόταδο μιας γκριζωπής, θλιμμένης αυγής και δοκίμασε να φτάσει σε μια καρέκλα καλυμμένη με ένα σωρό ρούχα, τα δικά του. Ένα απότομο χτύπημα ανάμεσα στα δάχτυλα του ποδιού, ένωσε έναν έντονο πόνο να του διαπέρασε το κεφάλι.

Σιωπηλά ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι, κρατώντας το αριστερό πόδι του που είχε χτυπήσει σε μια γωνία. Ο Ρόκκο το ήξερε, ήταν από κείνους τους δυνατούς πόνους που ευτυχώς διαρκούν λίγο. Αρκεί να έσφιγγε για μερικά δευτερόλεπτα τα δόντια και όλα θα περνούσαν. Έβρισε νοερά, δεν ήθελε να ξυπνήσει τη γυναίκα δίπλα του. Όχι επειδή σεβόταν τον ύπνο της, απλώς θα χρειαζόταν ν' αντιμετωπίσει μια συζήτηση και δεν είχε διάθεση ούτε χρόνο. Εκείνη φιθύρισε κάποια απροσδιόριστη λέξη μέσα από τα χείλη της, μετά γύρισε και συνέχισε τον ύπνο της. Ο πόνος στο πόδι, οξύς και ανελέητος, περνούσε, κόντευε να γίνει ανάμνηση. Έχοντας ξυπνήσει πια εντελώς, ο υποδιοικητής κάλυψε με τις παλάμες το πρόσωπό του και οι εικόνες της προηγούμενης νύχτας πέρασαν από μπροστά του, λες και τα μάτια του είχαν γίνει μηχανή προβολής.

Μια τυχαία συνάντηση με την Άννα, τη φίλη της Νόρας Ταρντιόλι, της πρώην φιλενάδας του, στο Καφέ Τσεντράλε. Τα συνηθισμένα χαμόγελα της γυναίκας, το γνωστό γατίσιο βλέμμα, μάτια τραβηγμένα προς τα πάνω, η γάτα δολοφόνος, το γνωστό ντύσι-

μο dark lady της επαρχίας. Το ποτήρι με το κρασί. Οι συζητήσεις.

«Να ξέρεις, Ρόκκο, η Νόρα περιμένει ότι αργά ή γρήγορα θα της τηλεφωνήσεις!»

«Να ξέρεις ότι δεν πρόκειται να ξανατηλεφωνήσω στη Νόρα».

«Να ξέρεις ότι έχετε να μιλήσετε από τη μέρα των γενεθλίων της».

«Να ξέρεις ότι πρόκειται για κάτι που κάνω συνειδητά».

«Να ξέρεις, Ρόκκο, ότι η Νόρα σε αγαπάει».

«Να ξέρεις ότι η Νόρα έχει σχέση με τον αρχιτέκτονα Πιέτρο Μπούτσι-κάτι».

Η Άννα γελάει. Ένα γέλιο βραχνό, που γδέρνει, που ειρωνεύεται, αλλά αρέσει στον Ρόκκο.

«Να ξέρεις ότι κάνεις λάθος. Ο Πιέτρο Μπούτσι Ριβόλτα είναι δικός μου».

Η Άννα δείχνει το στήθος της, κάνοντας να κουνήσει η ασημένια αλυσίδα πάνω στο ντεκολτέ της.

«Γιατί ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για μένα και τη Νόρα;»

«Την κάνεις να υποφέρει».

«Δεν μπορώ να κάνω τίποτα περισσότερο. Προφανώς δεν είμαι ο τύπος που έχει ανάγκη».

«Γιατί, ξέρεις τι χρειάζεται η Νόρα; Είναι ολιγαρκής, Ρόκκο. Η Νόρα δε ζητά πολλά. Τα βασικά της αρκούν».

Η Άννα παραγγέλνει άλλα δύο ποτήρια κρασί.

Και μετά άλλα δύο.

«Πάμε;»

Ο δρόμος. Ελάχιστα φώτα. Η είσοδος του σπιτιού της Άννας, κοντά στο σπίτι του Ρόκκο.

«Μένω εδώ κοντά».

«Τότε θα επιστρέψεις γρήγορα στο σπίτι».

Η Άννα που χαμογελά με τα μαύρα λαμπερά μάτια της. Πάντα στραμμένα προς τα πάνω. Πάντα της γάτας δολοφόνου.

«Η αλήθεια είναι ότι δε σου αρέσω, έτσι δεν είναι, Άννα;»

«Όχι. Η αλήθεια είναι πως όχι. Θεέ μου, εμφανισιακά δεν είσαι για πέταμα. Μύτη μυτερή, διαπεραστικό βλέμμα ψεύτικου Λατίνου εραστή, ψηλός, με ωραίες φαρδιές πλάτες και πυκνά μαλλιά. Αλλά βλέπεις; Εγώ με κάποιον σαν εσένα δε θα έμπαινα ούτε στο βαγόνι του τελεφερίκ για ν' ανεβώ στιςπίστες του σκι. Θα περίμενα το επόμενο».

«Δεν κινδυνεύεις από κάτι τέτοιο. Δεν κάνω σκι. Θα τα πούμε».

«Ποιος ξέρει... μπορεί και όχι».

Ορμάει στην Άννα. Τη φιλά. Εκείνη δεν αντιστέκεται. Και με το χέρι πίσω από την πλάτη ανοίγει την πόρτα της εισόδου.

Ανεβαίνουν.

Πηδιούνται. Σαράντα πέντε λεπτά, μπορεί πενήντα. Και για τον Ρόκκο είναι ρεκόρ που πρέπει να γραφτεί στα χρονικά.

Το στήθος της Άννας. Τα λυτά μαύρα μαλλιά της.
Οι μυώδεις γάμπες.

«Κάνω pilates».

Τα торνευτά μπράτσα.

«Από τις ασκήσεις pilates».

Εξαντλημένοι και ιδρωμένοι σωριάστηκαν στο
κρεβάτι.

«Κορίτσι, δεν είμαι πια νέος».

«Ούτε εγώ».

«Και το pilates;»

«Δεν αρκεί».

«Είσαι πολύ όμορφη».

«Εσύ όχι».

Γελούν.

«Νερό;»

«Νερό».

Εκείνη σηκώνεται. Οπίσθια σφριγηλά. Σκέφτεται
ότι το pilates τα κρατάει σε εξαιρετική φόρμα. Πη-
γαίνει στην κουζίνα. Το καταλαβαίνει από τον ήχο
του φυγείου. Γυρίζει στο κρεβάτι.

«Την επόμενη φορά θα με δέσεις;»

«Πιθανόν να σου περάσω χειροπέδες, θα δούμε.
Είναι η δουλειά μου».

Ο Ρόκκο πίνει κατευθείαν από το μπουκάλι το
μεταλλικό νερό. Εκείνη του δείχνει τους πίνακες
που κρέμονται παντού στο σπίτι. Λουλούδια και
τοπία. Τα ζωγραφίζει η ίδια, για να γεμίζει τα ατε-
λείωτα, γεμάτα πλήξη απογεύματά της. Τον παίρνει

ο ύπνος σαν παιδί, ενώ του δείχνει μια παραλία της Τοσκάνης.

Ντύθηκε βιαστικά. Κάλτσες, παντελόνι, πουκάμισο, τα Clarks, το σακάκι και βγήκε αθόρυβα από το υπνοδωμάτιο και το σπίτι της Άννας.

Ο αέρας ήταν κρύος εξαιτίας της βροχής που έπεφτε όλη τη νύχτα και επειδή ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμη. Αλλά ένα διάχυτο φως προμήνυε μια όμορφη μέρα. Σήκωσε τα μάτια και είδε λίγα σύννεφα να περιδιαβαίνουν στον ουρανό.

Πήρε το κινητό και κοίταξε την ώρα. Έξι και τέταρτο.

Πολύ νωρίς για πρωινό, αλλά πολύ αργά για να συνεχίσει τον ύπνο. Τα κλειδιά του σπιτιού κουνούρισαν στην τσέπη, σαν να του πρότειναν να κάνει πρώτα ένα ντους και μετά να πάει για πρωινό στο μπαρ της πλατείας Σανού.

Προχώρησε βιαστικά ξυστά στους τοίχους, σαν αργοπορημένος γάτος, διασχίζοντας τους δύο κάθετους δρόμους που χώριζαν το διαμέρισμα της Άννας από το δικό του και τελικά έφτασε σπίτι.

Όπως το περίμενε, το σπίτι ήταν άδειο. Ούτε η Μαρίνα βρισκόταν εκεί. Δεν ήταν στο κρεβάτι, ούτε στο σαλόνι να παρακολουθεί στην τηλεόραση πρωινές ειδήσεις, ούτε στο μπάνιο να κάνει ντους ή στην

κουζίνα να ετοιμάζει πρωινό. Σαν να το είχε νιώσει. Σαν να είχε δει το κρεβάτι απείραχτο και να είχε καταλάβει ότι ο Ρόκκο δεν είχε επιστρέψει το βράδυ. Για πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό είχε κοιμηθεί εκτός σπιτιού και ίσως της είχε κακοφανεί. Είχε στεναχωρηθεί και δεν εμφανιζόταν.

Χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του, χώθηκε στο μπάνιο και άνοιξε το ζεστό νερό. Γδύθηκε και μπήκε κάτω από το ντους, βρέχοντας το κεφάλι και αφήνοντας το νερό να τρέξει αρκετή ώρα πάνω του. Βγήκε μόνο όταν ο ατμός είχε μετατρέψει το μπάνιο σε χαμάμ. Καθάρισε τον καθρέφτη με το χέρι και εμφανίστηκε όλη η αθλιότητα του προσώπου του. Οι μαύροι κύκλοι, τα κόκκινα βλέφαρα, οι ρυτίδες στις άκρες των ματιών. Τέντωσε τα χείλη για να ελέγξει τα δόντια του. Έλπιζε ότι η Μαρίνα θα ξεπρόβαλλε μέσα από το πυκνό πέπλο ατμού. Τίποτα. Πήρε το σαπούνι και άρχισε να ξυρίζεται.

Στις οχτώ βρισκόταν στο καφέ της πλατείας, δεύτερη απαραίτητη πρωινή στάση. Μετά με τα πόδια μέχρι το Τμήμα. Όλα έγιναν χωρίς ν' αντιληφθεί ότι εκεί πάνω τα σύννεφα είχαν παραχωρήσει τη θέση τους σ' έναν υπέροχο γαλανό ουρανό.

Μπήκε κρυφά στο γραφείο. Απέφυγε τις ερωτήσεις του αστυνομικού Καζέλλα που στεκόταν στην πόρτα και διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, για ν' αποφύγει μια συνάντηση με τον Ντ' Ιντίνο ή τον Ντερούτα. Τους

δύο αστυνομικούς που αποκαλούσε «αδερφούς Ντε Ρέτζε» από το παλιό κωμικό δίδυμο του Πιεμόντε, που είχε κάνει μεγάλη επιτυχία με τον Βάλτερ Κιάρι και τον Κάρλο Καμπανίνι, όταν ο Ρόκκο παρακολουθούσε ασπρόμαυρη τηλεόραση κουλουριασμένος στο σαλόνι που χρησιμοποιούσαν και σαν δωμάτιο της γιαγιάς. Πριν ξεκινήσει η μέρα, είχε ανάγκη να καπνίσει και για να το κάνει, έπρεπε οπωσδήποτε ν' αράξει στο γραφείο του, στην πολυθρόνα του, με την πόρτα κλειστή, με ησυχία. Απόλυτη ησυχία.

Μπήκε και κάθισε στη θέση του. Πήρε το τσιγαριλίκι. Λιγάκι ξεραμένο, αλλά καπνιζόταν. Έπειτα από τις συνηθισμένες τρεις ρουφηξιές, τα πράγματα φαινόταν καλύτερα. Ναι, η θερμοκρασία θ' άλλαζε και, ναι, το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν ν' αντιμετωπίσει μια ήρεμη μέρα στο γραφείο.

Χτύπησαν την πόρτα. Ο Ρόκκο σήκωσε τα μάτια στον ουρανό. Έσβησε τη γόπα στο τασάκι.

«Ποιος είναι;»

Δεν απάντησε κανείς.

«Είπα ποιος είναι;»

Και πάλι τίποτα. Ο Ρόκκο σηκώθηκε και άνοιξε διάπλατα το παράθυρο για να φύγει η μυρωδιά της κάνναβης.

«Ποιος είναι;» φώναξε ξανά καθώς πλησίαζε στην πόρτα. Καμία απάντηση. Άνοιξε.

Ήταν ο Ντ' Ιντίνο, ο αστυνομικός από το Αμπρούτσο, που περιέμενε σιωπηλός σαν σκύλος φύλακας.

«Ντ' Ιντίνο, σου κάνει κόπο να πεις το όνομά σου;»

«Όχι, γιατί;»

«Επειδή μια ώρα φωνάζω ποιος είναι;»

«Α! Σ' εμένα μιλούσατε;»

«Εσύ δε χτύπησες;»

«Βέβαια».

«Και όταν κάποιος χτυπά και από μέσα κάποιος άλλος ρωτά ποιος είναι, κατά τη γνώμη σου σε ποιον απευθύνεται;»

«Δεν ξέρω...»

«Άκουσε, Ντ' Ιντίνο, δε θέλω να καταστρέψω μια μέρα που δείχνει ότι όλα θα πάνε δεξιά. Συνεπώς, θέλω να είμαι ευγενής και να προσπαθήσω να καταλάβω τι πάει στραβά. Το ξανακάνουμε;»

Ο Ντ' Ιντίνο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Κλείνω την πόρτα κι εσύ ξαναχτυπάς».

Κι έτσι έκανε. Έκλεισε την πόρτα. Περίμενε δέκα δευτερόλεπτα. Δεν ακούστηκε τίποτα.

«Ντ' Ιντίνο, πρέπει να χτυπήσεις!» φώναξε.

Έπειτα από άλλα δέκα δευτερόλεπτα ο Ντ' Ιντίνο χτύπησε την πόρτα.

«Εντάξει. Ποιος είναι;» φώναξε ο Ρόκκο.

Απάντηση καμία.

«Είπα: Ποιος είναι;»

«Εγώ».

«Εγώ ποιος;»

«Εγώ».

Ο Ρόκκο άνοιξε πάλι την πόρτα. Ο Ντ' Ιντίνο, όπως ήταν αναμενόμενο, στεκόταν ακόμη εκεί.

«Λοιπόν, εγώ ποιος;»

«Μα, αστυνόμε, το ξέρατε ότι ήμουν εγώ».

Τον χτύπησε τρεις φορές στην πλάτη με ανοιχτή παλάμη. Ο Ντ' Ιντίνο σήκωσε τους ώμους, μαζεύτηκε και δέχτηκε τα χτυπήματα του προϊσταμένου του διαμαρτυρόμενος ελαφρά. «Ναι, αλλά είπα εγώ επειδή με είχατε ήδη δει, δίκιο δεν έχω; Και τότε είπα, γιατί δεν...»

«Στοπ!» φώναξε ο Ρόκκο και με το χέρι έκλεισε το στόμα του αστυνομικού. «Φτάνει, Ντ' Ιντίνο. Ξεκαθαρίσαμε ότι εσύ χτυπούσες. Τώρα πες μου, τι θέλεις;»

«Ένα πολύ άσχημο δυστύχημα στον αυτοκινητόδρομο».

«Και λοιπόν;»

«Δύο νεκροί».

«Λοιπόν;»

«Η τροχαία ρωτά αν θα πάμε».

Ο Ρόκκο έφερε τα χέρια μπροστά στο πρόσωπό του. Μετά φώναξε: «Πιερρόν!». Δεν άντεχε άλλο τον Ντ' Ιντίνο, είχε ανάγκη να μιλήσει με κάποιον με δείκτη νοημοσύνης υψηλότερο του ουραγοτάγκου.

Δέκα δευτερόλεπτα και το πρόσωπο του Ίταλο Πιερρόν, του καλύτερου αστυνομικού που διέθετε, εμφανίστηκε από μια πλαϊνή πόρτα. «Σας ακούω, αστυνόμε!»

«Τι είναι αυτή η ιστορία με το δυστύχημα;»

«Στον αυτοκινητόδρομο του Σαιν-Βενσάν... ένα φορτηγάκι. Υπάρχουν δύο νεκροί».

«Πάρε τον Ντ' Ιντίνο και πήγαινε εκεί, σε παρακαλώ».

«Όμως...» είπε ο Ντ' Ιντίνο δείχνοντας τα πλευρά του.

«Τι;»

«Αστυνόμε, τα πλευρά μου με πονούν ακόμη».

Ενάμιση μήνα νωρίτερα είχε δεχτεί επίθεση, με αποτέλεσμα να σπάσει η μύτη του. Μετά, σαν να μην του έφτανε αυτό, έπεσε σε μια ανοιχτή τρύπα από έργα που γίνονταν εκεί κι έσπασε δύο πλευρά, που ακόμη τον πονούσαν. Η λήψη από μια κάμερα ασφαλείας που κατέγραφε τη σκηνή της επίθεσης που δέχτηκαν ο Ντ' Ιντίνο και ο Ντερούτα, ο αστυνομικός που ζύγιζε πάνω από εκατό κιλά και διεκδικούσε από τον Ντ' Ιντίνο τον τίτλο του πιο ηλίθιου του Τμήματος, είχε κάνει τον γύρο της αστυνομίας και της εισαγγελίας. Την είχαν λατρέψει οι αστυνομικοί και οι δικαστές της Βαλ ντ' Αόστα. Το λιγότερο φιλμάκι όπου οι δύο ανίκανοι προσπαθούσαν να συλλάβουν δύο βαποράκια, το έβλεπαν στα γραφεία και τους έφτιαχνε η διάθεση. Ο δικαστής Μπάλντι το έβλεπε συνεχώς, ο δικαστής Μεσσίνα τρεις φορές την εβδομάδα μαζί με όλη την οικογένεια. Στο Τμήμα ο Ίταλο Πιερρόν και η αναπληρώτρια επιθεωρήτρια Ρίσπολι το ξέσκιζαν στο γραφείο διαβατηρίων,

που το είχαν μετατρέψει σε κρυφό χώρο των ερωτικών συναντήσεών τους, και τελευταία στο κοινό των παθιασμένων θεατών είχε προστεθεί κι ο διοικητής Αντρέα Κόστα, που γελούσε μέχρι δακρύων παρακολουθώντας τις περιπέτειες των αστυνομικών του. Ο μόνος που έμοιαζε να έχει ανοσία στη βουβή ασπρόμαυρη κωμωδία τριών λεπτών ήταν ο ιατροδικαστής Αλμπέρτο Φουμαγκάλλι. Ο γιατρός όταν έβλεπε το φιλμάκι, ένοιθε θλίψη, με δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά του. Αλλά καλά θα έκαναν να μη δίνουν σημασία. Η συναισθηματική σφαίρα του γιατρού είχε υποστεί σοβαρή βλάβη από τη συνεχή συναναστροφή του με πτώματα και κυρίως από μια λανθάνουσα και επικίνδυνη κατάθλιψη.

«Η τροχαία;» ρώτησε εκνευρισμένος ο Ρόκκο. «Δεν είναι της αρμοδιότητάς τους τα δυστυχήματα στον αυτοκινητόδρομο;»

«Αυτούς κάλεσαν. Το φορτηγάκι τράκαρε μόνο του. Δεν ενεπλάκησαν άλλα αυτοκίνητα. Αλλά κάτι δεν κολλάει. Και ζήτησαν να πάμε».

«Τι σπάσιμο!» φώναξε ο Ρόκκο και πήρε το πράσινο παλτό του. Το φόρεσε κι έκλεισε την πόρτα.

«Ντ' Ιντίνο, αν δεν μπορείς ν' ανταποκριθείς στις ανάγκες της Υπηρεσίας, εξήγησέ μου τι έρχεσαι να κάνεις στο Τμήμα;»

«Διεκπεραιώνω τη γραφική δουλειά».

«Διεκπεραιώνει τη γραφική δουλειά» επανέλαβε χαμηλόφωνα ο Ρόκκο. «Κατάλαβες; Διεκπεραιώνει

ό,τι έχει σχέση με έγγραφα. Πάμε, Ίταλο. Ή μήπως κωλύεσαι κι εσύ;»

«Όχι, εγώ όχι. Να σας θυμίσω όμως ότι η επιθεωρήτρια Ρίσπολι είναι στο σπίτι με 39 πυρετό. Δεν μπορούμε να υπολογίσουμε στη βοήθειά της».

Ο Ρόκκο τον κοίταξε από την κορυφή μέχρι τα νύχια. «Και δεν μπορείς να το κάνεις κι εσύ. Ή κάπως λάθος;»

Ο Ίταλο κοκκίνισε και κατέβασε το βλέμμα.

Χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, ο Ρόκκο προχώρησε προς την έξοδο.

Δεν μπορούσε να χωνέψει ακόμη την ερωτική σχέση του Ίταλο με την Κατερίνα. Η αναπληρώτρια επιθεωρήτρια του είχε κάνει εντύπωση από τις πρώτες μέρες που έφτασε στο Τμήμα της Αόστα. Όταν κατάλαβε ότι του την έκλεψε ένας κατώτερος, θίχτηκε ο εγωισμός του.

Καθώς έφτανε με γρήγορα βήματα στην κεντρική είσοδο, ο Ρόκκο Σκιαβόνε γύρισε προς τον Ίταλο: «Σου αρέσει να με βασανίζεις και μου στέλνεις πάντα τον Ντ' Ιντίνο;».

«Άλλος καπνίζει τσιγαριλίκι και ο άλλος στέλνει τον Ντ' Ιντίνο στον αρχηγό για να του πάει καλά η μέρα». Γέλασε.

Ο Ρόκκο αποφάσισε ότι είχε φτάσει η στιγμή να ασκήσει τις κατάλληλες πιέσεις προκειμένου να μετατεθεί ο Ντ' Ιντίνο σε κάποιο αστυνομικό τμήμα στη Μαϊέλλα. Θα έκανε καλό στην υγεία του.

*

Είναι όμορφος ο κόσμος τον Μάιο. Οι πρώτες μαργαρίτες ανθίζουν, άσπρο και κίτρινο βάφει τους αγρούς, κι από τα μπαλκόνια ξεχύνονται τα χρώματα σαν πατημένα σωληνάκια τέμπερας.

Το ίδιο συνέβαινε και στην Αόστα. Ο Ρόκκο σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό. Ποιος ξέρει πού είχαν πάει τα σύννεφα να ξεχειμωνιάσουν, ενώ ο ήλιος χάιδευε τα βουνά και τα οροπέδια κάνοντας εκείνη την υπέροχη παλέτα να λάμπει. Η διάθεση του Ρόκκο Σκιαβόνε βελτιωνόταν. Περίμενε καιρό αυτό το θέαμα, από το τέλος Σεπτεμβρίου του προηγούμενου χρόνου, όταν είχε φτάσει με όλα τα υπάρχοντά του με δυσμενή μετάθεση στην αστυνομία της Αόστα από το τμήμα Κριστόφορο Κολόμπο στη συνοικία EUR της πόλης του. Μήνες με παγωνιά, χιόνι, βροχή και πάγο τού είχαν καταστρέψει δέκα ζευγάρια Clarks, τα μόνα παπούτσια που φορούσε. Κοιτώντας πιο προσεκτικά, διέκρινε στον ουρανό μερικά σύννεφα. Αλλά ήταν άσπρα, έτρεχαν, ίσως έκαναν καμία στάση στις βουνοκορφές. Δεν έπρεπε ν' ανησυχεί.

«Είδες;» τον ρώτησε ο Ίταλο, που όταν έμεναν μόνοι του μιλούσε στον ενικό.

«Τι;»

«Ότι η άνοιξη έρχεται και στην Αόστα. Πάντα σου το έλεγα. Έπρεπε να με πιστέψεις!»

«Πραγματικά. Είχα πάψει να ελπίζω. Όλα αυτά τα χρώματα. Πού ήταν μέχρι χθες;»